

Arrest

nr. 197 943 van 12 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANDERMEEREN
Tentoonstellingslaan 78/11
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 september 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 februari 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van neef van dhr. S.I.

1.2. Op 31 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.02.2017 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 01.02.2017 gezinshereniging aan met zijn neef, zijnde dhr. S.I. (...), geboren op 27.10.1985, van Nederlandse nationaliteit (RR: xxx).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uitte maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt.

Naast de verwantschapsdocumenten legt betrokkene ter staving van de aanvraag volgende documenten voor:

Paspoort betrokkene, met C-visum en met uitreisstempel te Eindhoven op datum van 18.12.2016. Geen inreisstempel aanwezig in het paspoort.

Attestation administratif de non travail dd. 15.12.2016 dat stelt dat betrokkene heden geen werk uitoefent. Echter, er wordt niets gezegd over eventuele andere bronnen van inkomsten.

Attestation du revenu global impose au titre de l'année 2016/2015 (exercice 2015). Het is echter niet duidelijk of en over welke inkomsten betrokkene beschikte in 2016. Het is dus niet duidelijk met welk geld betrokkene bijgevolg in zijn levensonderhoud voorzorg voor zijn komst naar België.

Attestation de non imposition dd. 16.12.2016. Hieruit blijkt dat betrokkene geen verblijfstaks en gemeentebelastingen betaalt in Marokko. Dit attest betreft echter een verklaring op eer door betrokkene op 15.12.2016. Het attest kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene gelet het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kan worden uitgesloten.

Certificat administratif dd. 15.12.2016 waarin staat dat betrokkene ten laste is van referentiepersoon. In deze dient opgemerkt te worden dat de referentieperiode waarover het attest spreekt, niet duidelijk is. Bovendien is het ten laste iïêmen een engagement van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene effectief beroep heeft moeten doen op de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Bovendien, bij nazicht van het paspoort wordt een uitreisstempel op 18.12.2016 in Eindhoven teruggevonden. Bij gebrek aan inreisstempel gaat onze dienst er bovendien van uit dat betrokkene ten tijde van het opstellen van voormelde attesten op 15.12.2016 en 16.12.2016, niet in Marokko verbleef. De attesten werden echter wel in tegenwoordige tijd opgesteld, de echtheid van de informatie verstrekt in voormelde documenten kan bijgevolg niet achterhaald worden.

Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur op naam van de referentiepersoon bij NV Conway als ook bijhorende loonfiches van januari tot december 2016 Inschrijvingsformulier dd. 20/03/2017 bij CVO voor het schooljaar 2016 - 2017 voor lessen Nederlands op naam van betrokkene

Contract inburgering dd. 20.03.2017 bij Agentschap Integratie & Inburgering

Overmaken gelden via Moneygram op 9.08.2016, 1.09.2016, 11.10.2016, 3.11.2016, 2.12.2016, 16.12.2016. Overschrijvingen van geld met vermelding "zorg geld" op 2.02.2017, 02.03.2017 en 04.04.2017. Nergens uit het dossier echter blijkt dat de overgemaakte gelden aan betrokkene effectief noodzakelijk waren/zijn om in betrokkenes levensonderhoud te voorzien en ze ook daarvoor werden/worden aangewend.

Omnipass de lijn 14/02/2017 - 13/05/2017 op naam van betrokkene, betalingsbewijs consultatie neus-, keel- en oorarts en apothekerskosten op naam van betrokkene, forfaitaire onkostennota spoedopname betrokkene, allen betaald door referentiepersoon. Deze documentair hebben betrekking op de situatie in België, niet op deze in het land van herkomst.

Attesten OCMW Antwerpen dd. 11.08.2016 en 3.08.2016 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroegen

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 01.02.2017 officieel in België inwoont bij het gezin van de referentiepersoon; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon tot 2012 in Nederland heeft gewoond. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene eveneens in Nederland heeft gewoond en bijkomend daar deel zou uitgemaakt hebben van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, en dat er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en / of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Het is niet duidelijk dat betrokkene effectief aangewezen was op de overgemaakte gelden om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat Jij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie enkel betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Immers, het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België gevestigd heeft kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, er werd vastgesteld dat de referentiepersoon niet behoort tot het originele kerngezin van betrokkene; derhalve kan het gezinsleven van beide evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Van enige medische problematiek op naam van betrokkene is geen sprake, noch blijkt er sprake te zijn van minderjarig kinderen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur, het beginsel van fair play, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Zij voert ook machtsoverschrijding aan.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat er slechts sprake kan zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd werd;

Dat de beslissing niet correct genomen werd;

Dat de argumenten gehanteerd door verwerende partij vergezocht zijn en niet afdoende zijn. Dat naar de verschillende punten verwezen wordt op de kwestieuze beslissing:

1. Dat het nogal duidelijk is dat verzoeker op 18 december 2016 Marokko verliet, gelet op zijn schengenvizum C; Dat zulks het meest belangrijke is en vanuit Nederland naar België kwam;

2. Dat verzoeker een bewijs voorlegt dat hij niet werkte in Marokko; dat er in Marokko geen andere bronnen van inkomen zijn, zoals sociale uitkeringen en stempelgeld..

3. Dat verzoeker tevens een attest voorlegt van de belastingen dd. 16/12/2016 met de vermelding dat hij aan geen enkele belasting onderworpen is, hetwelk er toch wel op wijst dat hij het laatste jaar niet gewerkt heeft of geen enkel ander inkomen gehad heeft, zoals uit werk, landbouw, kapitaal, enz...;

Dat een afrekening van de belastingen van 2015 voorgelegd wordt; dat wij in België zelf ook nog niet allemaal het aanslagbiljet van de inkomsten van 2016 ontvangen hebben;

4. Dat het attest de non imposition, waaruit blijkt dat hij geen belastingen op onroerend betaald een verklaring op eer zou zijn van client en derhalve geen bewijswaarde zou hebben; dat dit attest volledig bevestigd wordt door het attest van de belastingen van 16 december 2016, hetwelk geen verklaring op eer is;

5. Dat het administratief attest van 15 december 2016 toch duidelijk de naam vermeldt van de referentiepersoon "I.S. (...)" en dit attest met de aanwezigheid van betrokkene opgesteld werd en in tegenwoordige tijd; dat verzoeker steeds in Marokko woonde en met een C visum naar Europa kwam op 18.12.2016;

Dat verzoeker in het dossier tal van geldtransacties voorlegt van de referentiepersoon naar verzoeker in Marokko;

6. Dat er verwezen wordt naar de overschrijvingen van de referentiepersoon naar verzoeker in Marokko met vermelding "zorg geld" ; Dat uit de mededeling het nogal duidelijk is dat deze gelden dienden om in verzoeker zijn zorg te voorzien;

7. Dat verzoeker wel degelijk afdoende aangetoond heeft dat hij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon; dat men komt te stellen dat verzoeker niet afdoende aangetoond heeft dat hij onvermogen was in het land van herkomst; Dat gelet op de neerlegging van alle attesten er met zekerheid kan gesteld worden dat verzoekend onvermogen is en hij dit op voldoende wijze bewijzen heeft;

8. Dat verzoeker sedert februari 2017 gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon;

Dat verwerende partij hier ook rekening dient mee te houden; dat zulks mee het bewijs vormt dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon;

Het beginsel van de fairplay houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen; Dat zulks een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van fair play;

Dat men de bewijswaarde van de stukken van verzoeker naast zich neerlegt;

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat de beslissingen dienen te steunen op een correcte en volledige feitenvinding en met kennis van alle relevante gegevens; dat men niet zomaar de relevantie van alle gegevens in twijfel kan trekken en hier geen rekening mee houdt;

Dat mocht er nog een document ontbreken zij verzoeker hierop hadden kunnen wijzen, waarna hij nog gegevens had kunnen opvragen;

Dat het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel inhoudt dat de rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die hij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen;”

3.1.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre de schending wordt aangevoerd van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel en van het beginsel van fair play.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van het eerste middel een louter theoretische toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel en van het beginsel van fair play, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing een miskenning zou inhouden van deze beginselen. Ook het verdere inhoudelijke betoog van de verzoekende partij kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen en bepalingen.

Het middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij in de aanhef van het middel eveneens de schending aanvoert van het beginsel van behoorlijk bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig *“beginsel behoorlijk bestuur”* kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast de hierna besproken materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van *“het beginsel behoorlijk bestuur”*, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

3.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden weigeringsbeslissing verwijst zo naar de bepalingen van

artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet die vereisen dat, om als ander familielid van een burger van de Unie te kunnen worden beschouwd, de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. De verwerende partij gaat vervolgens concreet in op de verschillende door de verzoekende partij in dit verband voorgelegde stavingstukken en motiveert op concrete wijze waarom aldus volgens haar niet blijkt dat dit het geval is.

Ook betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zowel de juridische grondslag vermeld – met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet – alsook de feitelijke motieven die aan het bevel ten grondslag liggen. Er wordt immers op gewezen dat het legaal verblijf in België is verstreken en dat ook artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in rekening wordt genomen, waarbij gemotiveerd wordt *“Immers, het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België gevestigd heeft kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, er werd vastgesteld dat de referentiepersoon niet behoort tot het originele kerngezin van betrokkene; derhalve kan het gezinsleven van beide evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Van enige medische problematiek op naam van betrokkene is geen sprake, noch blijkt er sprake te zijn van minderjarig kinderen.”*

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.4. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen

de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie

(...)”

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...)”

3.1.6. Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De documenten die dit aantonen, moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs gegeven worden.

3.1.7. De verzoekende partij betoogt dat het nogal duidelijk is dat zij op 18 december 2016 Marokko verliet, gelet op haar Schengenvisum C, dat zulks het meest belangrijke is en dat zij vanuit Nederland naar België kwam. De verzoekende partij lijkt aldus kritiek te leveren op het motief waarin gesteld wordt dat in het paspoort enkel een uitreisstempel op 18 december 2016 in Eindhoven wordt teruggevonden, dat er geen inreisstempel in het paspoort aanwezig is en het motief dat bij gebrek aan een inreisstempel de dienst er vanuit gaat dat de verzoekende partij ten tijde van het opstellen van de attesten van 15 en 16 december 2016 niet in Marokko verbleef, terwijl de attesten in tegenwoordige tijd werden opgesteld, dat de echtheid van de informatie verstrekt in de documenten niet kan achterhaald worden. Dit motief betreft echter een overtollig motief. Immers de overige motieven verduidelijken afdoende waarom de voorgelegde attesten van 15 en 16 december 2016 niet aantonen dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon of onvermogen was in het land van herkomst. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.1.8. Betreffende het motief *“Attestation administratif de non travail dd. 15.12.2016 dat stelt dat betrokkene heden geen werk uitoefent. Echter, er wordt niets gezegd over eventuele andere bronnen van inkomsten.”*, stelt de verzoekende partij dat er in Marokko geen andere bronnen van inkomen zijn, zoals sociale uitkeringen en stempelgeld. Zij beperkt zich echter tot een loutere bewering die geenszins afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat in het attest van 15 december 2016 dat zij op dat moment geen werk uitoefent niets wordt gesteld over eventuele andere bronnen van inkomsten.

3.1.9. Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij een attest voorlegde van de belastingen van 16 december 2016 met de vermelding dat zij aan geen enkele belasting is onderworpen, hetgeen er toch wel op wijst dat zij het laatste jaar niet gewerkt heeft of geen enkel ander inkomen heeft gehad, zoals uit werk, landbouw, kapitaal, kan zij niet gevolgd worden daar, zoals ook terecht gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, het niet duidelijk is of en over welke inkomsten de verzoekende partij beschikte in 2016. Het voorgelegde attest heeft immers betrekking op de inkomens uit 2015, wat de verzoekende

partij ook erkent in het verzoekschrift. Met het enkel poneren dat ook in België niet iedereen reeds het aanslagbiljet van de inkomsten van 2016 ontvangen heeft, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing dat het uit het voorgelegde attest niet duidelijk is of en over welke inkomsten de verzoekende partij beschikte in 2016 en het dus niet duidelijk is met welk geld de verzoekende partij voor haar komst naar België in haar levensonderhoud voorzag. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat het niet mogelijk zou zijn haar inkomen van 2016, of het gebrek hieraan, aan te tonen aan de hand van andere bewijzen dan de afrekening van de belastingen van 2016.

3.1.10. Betreffende het motief *“Attestation de non imposition dd. 16.12.2016. Hieruit blijkt dat betrokkene geen verblijfstaks en gemeentebelastingen betaalt in Marokko. Dit attest betreft echter een verklaring op eer door betrokkene op 15.12.2016. Het attest kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene gelet het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kan worden uitgesloten.”*, betoogt de verzoekende partij dat dit attest volledig bevestigd wordt door het attest van de belastingen van 16 december 2016, hetwelk geen verklaring op eer is. De Raad wijst er op dat de verzoekende partij er hierbij aan voorbij gaat dat het uit het voorgelegde attest niet duidelijk is of en over welke inkomsten de verzoekende partij beschikte in 2016. De verklaring op eer van 15 december 2016 kan aldus, voor wat betreft de inkomsten van 2016, niet bevestigd worden door het attest van de belastingen van 16 december 2016 betreffende de inkomsten van 2015.

3.1.11. Betreffende het motief *“Certificat administratif dd. 15.12.2016 waarin staat dat betrokkene ten laste is van referentiepersoon. In deze dient opgemerkt te worden dat de referentieperiode waarover het attest spreekt, niet duidelijk is. Bovendien is het ten laste nemen een engagement van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene effectief beroep heeft moeten doen op de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien.”* betoogt de verzoekende partij dat dit attest toch duidelijk de naam vermeldt van de referentiepersoon. De Raad stelt vast dat dit ook niet betwist wordt in de bestreden beslissing, doch wel wordt aangegeven dat de referentieperiode waarover het attest spreekt niet duidelijk is. De verzoekende partij toont met haar betoog dan ook geenszins aan dat voormeld motief foutief of kennelijk onredelijk is.

Waar zij er nog op wijst dat dit attest werd opgesteld in haar aanwezigheid en in tegenwoordige tijd, dat zij steeds in Marokko woonde en met een C visum naar Europa kwam op 18 december 2016, voert zij kritiek tegen het motief waarin gesteld wordt dat er geen inreisstempel in het paspoort aanwezig is en dat bij gebrek aan een inreisstempel de dienst er vanuit gaat dat de verzoekende partij ten tijde van het opstellen van de attesten van 15 en 16 december 2016 niet in Marokko verbleef, terwijl de attesten in tegenwoordige tijd werden opgesteld, dat de echtheid van de informatie verstrekt in de documenten niet kan achterhaald worden. Dit motief betreft echter een overtollig motief. Het motief *“Certificat administratif dd. 15.12.2016 waarin staat dat betrokkene ten laste is van referentiepersoon. In deze dient opgemerkt te worden dat de referentieperiode waarover het attest spreekt, niet duidelijk is. Bovendien is het ten laste nemen een engagement van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene effectief beroep heeft moeten doen op de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien.”* verduidelijkt afdoende waarom het administratief attest van 15 december 2016 niet afdoende kan aantonen dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.1.12. De verzoekende partij stelt verder dat er verwezen wordt naar de overschrijvingen van de referentiepersoon naar de verzoekende partij in Marokko met de vermelding ‘zorg geld’, dat uit deze mededeling het nogal duidelijk is dat deze gelden dienden om in de zorg van de verzoekende partij te voorzien. Vooreerst wijst de Raad er op dat uit het administratief geenszins blijkt dat de verzoekende partij bewijzen van overschrijven van de referentiepersoon naar de verzoekende partij in Marokko heeft overgemaakt waarbij in een vermelding ‘zorg geld’ staat. Ook in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de overschrijvingen van geld met de vermelding ‘zorg geld’ dateren van 2 februari, 2 maart en 4 april 2017. Gelet op deze datums is het duidelijk dat de overschrijvingen met de vermelding ‘zorg geld’ dateren van na haar aankomst in België en dus geen overschrijvingen van de referentiepersoon naar de verzoekende partij in Marokko betreffen. Bovendien weerlegt de verzoekende partij met de enkele bewering dat uit de mededeling ‘zorg geld’ het duidelijk is dat deze gelden dienden om in de zorg van de verzoekende partij te voorzien geenszins het motief dat *“Nergens uit het dossier echter blijkt dat de overgemaakte gelden aan betrokkene effectief noodzakelijk waren/zijn om in betrokkenes levensonderhoud te voorzien en ze ook daarvoor werden/worden aangewend.”* Immers de loutere vermelding dat de gelden dienen voor de zorg van de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan

het feit dat hieruit nog niet blijkt dat de gelden ook effectief noodzakelijk zijn om in het levensonderhoud van de verzoekende partij te voorzien en daarvoor worden aangewend. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat voormeld motief foutief of kennelijk onredelijk is.

3.1.13. De verzoekende partij betoogt voorts nog dat zij sedert februari 2017 gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon en hiermee rekening diende te worden gehouden, dat zulks mee het bewijs is dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon. De Raad wijst er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat de verzoekende partij sedert februari 2017 gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon en dit als volgt: *“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 01.02.2017 officieel in België inwoont bij het gezin van de referentiepersoon; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon tot 2012 in Nederland heeft gewoond. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene eveneens in Nederland heeft gewoond en bijkomend daar deel zou uitgemaakt hebben van het gezin van de referentiepersoon.”* De verzoekende partij betwist niet dat zij geen deel uitmaakte van het gezin van haar neef in het land van herkomst.

Voorts stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing ook blijkt dat de verwerende partij de samenwoning van de verzoekende partij en de referentiepersoon sinds februari 2017 in België in ogenschouw heeft genomen in het kader van de beoordeling van het ten laste zijn, doch oordeelde dat *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, en dat er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en / of materieel ten laste was van de referentiepersoon. Het is niet duidelijk dat betrokkene effectief aangewezen was op de overgemaakte gelden om in zijn basisbehoeften te voorzien. Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie enkel betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).”* Met het enkel stellen dat het gedomicilieerd zijn op hetzelfde adres als de referentiepersoon sinds februari 2017 mee het bewijs is dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon, weerlegt de verzoekende partij voormelde motieven niet.

3.1.14. Gelet op de vaststellingen in onderhavig arrest kan de verzoekende partij niet ernstig betogen dat zij wel degelijk afdoende heeft aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dat gelet op de neerlegging van alle attesten er met zekerheid kan gesteld worden dat zij onvermogen is en zij dit op voldoende wijze bewezen heeft.

De verzoekende partij houdt nog voor dat de verwerende partij de bewijswaarde van de stukken naast zich neerlegt, doch laat zij na aan te tonen van welk stuk de bewijswaarde werd miskent. Bovendien wijst de Raad er op dat de verschillende door haar voorgelegde stukken in de bestreden beslissing werden besproken. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij de desbetreffende motieven niet weerlegt. De verzoekende partij slaagt er met haar uiteenzetting geenszins in om aan te tonen dat de verwerende partij de bewijswaarde van de voorgelegde documenten schendt, minstens niet dat het miskennen van de bewijswaarde van een bepaald stuk een bepalende invloed heeft gehad bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.1.15. Waar de verzoekende partij nog van mening is dat, mochten er documenten ontbreken, de verwerende partij haar hier op had kunnen wijzen, waarna zij nog gegevens had kunnen aanbrengen, wijst de Raad er op dat de bewijslast inzake het voldaan zijn aan de voorwaarden om een verblijfskaart te verkrijgen op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet op de verzoekende partij rust.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover

te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervollledigen en te actualiseren.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen.

3.1.16. De verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat het oordeel van de verwerende partij dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, foutief of kennelijk onredelijk is, noch dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook een schending van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Er is geen sprake van machtsoverschrijding.

3.1.17. Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. Haar tweede middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat het recht op gezinshereniging dient gerespecteerd te worden Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd"

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije

(GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwesitie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op haar gezinsleven in België. De verzoekende partij verduidelijkt niet met wie zij een gezinsleven heeft in België, doch uit het feit dat de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf als familielid van haar neef S.I. betreft, en in het verzoekschrift geen melding wordt gemaakt van de aanwezigheid of een gezinsleven met enig ander familielid in België, gaat de Raad er van uit dat de verzoekende partij doelt op haar gezinsleven met haar neef S.I.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Het loutere gegeven dat de verzoekende partij staat ingeschreven op hetzelfde adres als haar neef volstaat niet om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familiërelaties, zoals de relaties tussen neven, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34). De verzoekende partij toont zulke bijkomende elementen van afhankelijkheid *in casu* niet (of niet voldoende) aan. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, noch dat zij ten laste was van de referentiepersoon alsook dat het gegeven dat de verzoekende partij sedert februari 2017 gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon geen afbreuk kan doen aan deze vaststellingen daar het loutere gegeven dat de verzoekende partij gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon niet automatisch tot gevolg heeft dat de verzoekende partij ook ten laste is van de referentiepersoon, dat de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve wijze dient aangetoond te worden en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Uit het eerste middel is gebleken dat de verzoekende partij geenszins heeft aangetoond dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. In de bestreden beslissing wordt overigens, betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten, ook gemotiveerd dat het feit dat de neef van de verzoekende partij zich in België heeft gevestigd een bevel niet in de weg kan staan, dat er werd vastgesteld dat de referentiepersoon niet behoort tot het originele kerngezin en dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist.

De Raad kan aldus niet vaststellen dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partij enerzijds en haar neef anderzijds, minstens wordt dit niet afdoende aangetoond. De verzoekende partij maakt dan ook geen beschermingswaardig gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezins- en privéleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van

de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Zo er al sprake zou zijn van een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog toont de verzoekende partij *in casu* niet met concrete gegevens aan dat zij dit gezins- of privéleven niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders. Zij duidt geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van dit gezins- of privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin toont zij aan dat zij dit enkel in België zou kunnen verder zetten.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER